

Sygn. akt II K 1588/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant: Joanna Szajkowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Magdalena Kolasińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 4 marca 2015 r., 15 kwietnia 2015 r. i 21 sierpnia 2015 r.

s p r a w y : Z. S.

syna E. i A. z d. B.

ur. (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 lipca 2014 roku w J. woj. (...)

znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód marki (...)nr rej. (...)wbrew orzeczonemu w stosunku do niego :

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 26 marca 2010 roku sygn. akt II K 216/10 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 listopada 2010 roku sygn. akt II K 653/10 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 21 maja 2012 roku sygn. akt II K 251/12 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 czerwca 2008 roku sygn. akt VIIK 342/08 za czyn z art.178a§1kk na karę 6 miesięcy

pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby wynoszący 3 lata następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w

J. z dnia 07.10.2009 roku sygn. akt VNKo 1136/09 zarządzono wykonanie tej kary, którą odbył w okresie od 07.06.2013 roku do dnia 13.01 2014 roku,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **Z. S.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to za podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 12 lipca 2014 r. orzeka wobec oskarżonego **Z. S.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 (dziesięciu) lat;

III. na podstawie art. 63 § 1 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 12 lipca 2014 r. na poczet wymierzonej oskarżonemu **Z. S.** kary pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania w dniu 12 lipca 2014 r.;

IV. na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. D.-S. kwotę 936 zł netto oraz kwotę 215,28 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 1151,28 zł brutto oraz kwotę 26,74 zł;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia w całości oskarżonego **Z. S.** od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty.

Sygn. akt II K 1588/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 26 marca 2010 roku o sygn. akt II K 216/10 Z. S. został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat. Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 listopada 2010 roku o sygn. akt II K 653/10 Z. S. został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat. Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 21 maja 2012 roku o sygn. akt II K 251/12 Z. S. został skazany za czyn z art. 178a § 4 k.k. na karę roku pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat.

(dowód:

odpisy wyroków k. 20-24)

W dniu 12 lipca 2014r. około godziny 17.00 Z. S. jeździł ulicami (...), m.in. ulicą (...) kierując samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...) nie stosując się do środków karnych – zakazów kierowania wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym orzeczonych wyżej opisanymi wyrokami. Z. S. znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości, który wynosił 1,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód:

zeznania świadka J. C. (1) k.49,77-79;

zeznania świadka D. K. k.8,97-98;

zeznania świadka J. C. (2) k.10,98-99;

protokół badania trzeźwości k. 2)

Z. S. był uprzednio wielokrotnie karany sędownie za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 16 czerwca 2008r. w sprawie o sygn. akt VIIK 342/08 Z. S. został skazany za czyn z art.178a §1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania

na okres próby wynoszący 3 lata. Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 7 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt VII Ko 1136/09 zarządzono wykonanie tej kary, którą Z. S. odbył w okresie od 07.06.2013 roku do dnia 13.01 2014 roku.

(dowód:

dane o karalności k. 84-87;

odpis postanowienia k.18-19;

odpis wyroku wraz ze wskazaniem okresu wykonania kary k.17)

Z. S. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W czasie zarzucanego mu czynu nie miał zniesionej, ani ograniczonej w stopniu znacznym możliwości rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Jest uzależniony od alkoholu.

(dowód:

opinia sądowo – psychiatryczna k. 43-45)

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony Z. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zapewnił, że w dniu zdarzenia nie kierował w ogóle samochodem. Dodał, że gdy przybyli policjanci nie miał przy sobie nawet kluczyków od samochodu. Na rozprawie także nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że tego dnia nie jeździł samochodem a jedynie go wietrzył na swoim podwórzu. Dodał, iż nie miał przy sobie kluczyków od samochodu lecz wraz z Policjantem przyszedł po nie do domu. Zapewnił, że także nikt inny nie mógł wówczas jeździć tym pojazdem, bo nikt inny nie miał kluczyków. Dodał, iż tego dnia, zanim przyjechała Policja, wypił dwa piwa o pojemności 0,7 litra każde.

Sąd, zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał, że w dniu 12 lipca 2014r. spożywał alkohol były wiarygodne. Korespondowały one z dowodem z dokumentu w postaci protokołu użycia alkosensora (k.2 akt sprawy). Niewiarygodne były natomiast wyjaśnienia oskarżonego, co do ilości i rodzaju spożytego alkoholu. Z dokumentu w postaci protokołu użycia alkosensora jednoznacznie wynika, iż oskarżony w czasie badania znajdował się w stanie upojenia alkoholowego, gdyż jego stan nietrzeźwości wynosił 1,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Zważywszy, iż w aktach sprawy znajduje się świadectwo legalizacyjne tego urządzenia (k.3 akt sprawy) oczywiste było dla Sądu, iż wynik badania był rzetelny i odzwierciedlał rzeczywisty stan nietrzeźwości oskarżonego. Nadto wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami świadka J. C. (2). Świadek ten jest mieszkańcem tej samej miejscowości co oskarżony. Nadto oskarżony częstował tego świadka grzecznościowo alkoholem – który wspólnie wypili. Nie ma zatem żadnych podstaw do uznania, iż świadek ten, opisując zachowanie Z. S., narażające go na odpowiedzialność karną podawał nieprawdziwe okoliczności. Z zeznań zaś tego świadka wynika, że oskarżony nie spożył z nim alkoholu w postaci piwa, lecz wódkę.

Niewiarygodne były także wyjaśnienia oskarżonego, iż w dniu 12 lipca 2014r. nie kierował samochodem, gdyż były one niezgodne z wiarygodnymi zeznaniami nie tylko funkcjonariuszy Policji D. K. i J. C. (1) ale także zeznaniami J. C. (2). J. C. (2) precyzyjnie opisał, że spożywał z oskarżonym alkohol (po około 200 gramów wódki) a następnie, po wypiciu posiadanego alkoholu obaj pojechali do sklepu (oddalonego o kilkadziesiąt metrów) by ponownie kupić wódkę po czym obaj jechali na posesję Z. S.. Dodał, że kierującym tym samochodem był Z. S.. Sąd nie znalazł żadnych powodów by podważać wiarygodność zeznań tego świadka. Po pierwsze był on bezpośrednim świadkiem zdarzenia a po wtóre nie tylko nie miał żadnych powodów by wskazywać na określone postępowanie oskarżonego, narażające go na odpowiedzialność karną, gdyby ono nie miało miejsca, a wręcz należy uznać, iż będąc gościem poczęstunku ze strony oskarżonego miał powody by przedstawiać oskarżonego w korzystnym świetle – co znajdowało potwierdzenie

w sposobie relacjonowania przez tego świadka zdarzeń – wskazał on m.in., że „alkohol kupował pan S. i mnie częstował” zapewniając, że „ja nie jestem w konflikcie z panem S., a czemu” (k.99 akt sprawy), czym wyraził zdziwienie, że ktokolwiek mógłby sugerować istnienie takiego konfliktu. Wprawdzie z uwagi na spożyty alkohol niewątpliwie percepcja J. C. (2) była ograniczona, toteż zrozumiałe są pewne nieścisłości w jego zeznaniach, jednakże nieścisłości te nie dotyczą okoliczności zasadniczych – konsekwentnie przez niego wskazywanych, iż po pierwsze wraz z oskarżonym spożywał alkohol (wódkę) a po wtóre, iż po spożyciu tego alkoholu oskarżony kierował samochodem, w którym on jechał jako pasażer. Te zeznania korespondują zaś z zeznaniami D. K. i J. C. (1). Świadców ci precyzyjnie wskazali, iż po otrzymaniu zgłoszenia o tym, iż po J. jeździ pojazd, którego kierowca znajduje się pod wpływem alkoholu przybyli do tej miejscowości i osobiście widzieli jadący ulicami (...) samochód osobowy marki O. (...). Opisali, iż samochód ten cały czas był w zasięgu ich wzroku i widzieli, jak po przejechaniu na ul. (...) pojazd ten zatrzymał się na posesji a za kierownicą siedział mężczyzna, którym okazał się Z. S.. Opis zajścia dokonany przez tych świadków wykluczał możliwość, by mogli się oni pomylić co do osoby kierującego bądź błędnie zaobserwować, iż samochód ten jechał ulicami (...). Policjanci jechali bowiem swoim radiowozem za tym pojazdem i widzieli, jak bezpośrednio po zatrzymaniu się na podwórzu z tego samochodu od strony kierowcy siedział Z. S.. Tym samym w ocenie Sądu ich zeznania odzwierciedlały rzeczywistość, gdyż świadkowie ci mieli możliwość zaobserwować dane zdarzenie a następnie przedstawić jego przebieg. Świadców ci są funkcjonariuszami Policji, osobami obcymi dla oskarżonego. Nie mieli oni zatem żadnego powodu by podawać nieprawdziwe okoliczności dotyczące Z. S. narażając się przez to na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań.

Zważywszy, iż zeznania tych świadków tj. D. K., J. C. (1) i J. C. (2) wzajemnie ze sobą korespondowały tworząc spójny obraz zajścia, Sąd uznał je za wiarygodne.

Niewiarygodne były w ocenie Sądu zeznania świadka A. S. – matki oskarżonego. Pomijając fakt, iż były one niezgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków D. K., J. C. (1) i J. C. (2) to w części były one sprzeczne nawet z wyjaśnieniami samego oskarżonego. Oskarżony sam przyznał, iż w dniu zdarzenia wypił alkohol. Z wyżej opisanego dokumentu w postaci protokołu użycia alkosensora (k. 2 akt sprawy) jednoznacznie zaś wynikało, iż oskarżony był w stanie upojenia alkoholowego. Świadek ta kategorycznie zaś zapewniła, iż w dniu 12 lipca 2014r. oskarżony w ogóle nie pił alkoholu a gdyby pił to ona by to wyczuła. Już ta okoliczność wskazywała, iż świadek podawała nieprawdziwe fakty dotyczące jej syna mające na celu spowodowanie uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej. Z tych też powodów w ocenie Sądu matka oskarżonego nieprawdziwie zeznała, iż syn cały czas był w domu – zapewniając mu przez to swoiste alibi. Skoro jednak oskarżony był widziany przez funkcjonariuszy Policji jak kierował samochodem ulicami (...) nie mógł w tym czasie przebywać w domu. Nadto skoro oskarżony poruszał się samochodem to niewątpliwie musiał mieć kluczyki do tego pojazdu. Z tych też względów wyjaśnienia oskarżonego (oraz zeznania jego matki) jakoby w dniu zdarzenia Z. S. nie dysponował takimi kluczykami były niewiarygodne. Z tych powodów zeznania A. S., w zakresie w jakim były sprzeczne z wiarygodnymi zeznaniami D. K., J. C. (1) i J. C. (2), Sąd uznał za nieprawdziwe.

Jako prawdziwe Sąd uznał wnioski opinii biegłych psychiatrów dotyczącej stanu zdrowia oskarżonego. Opinia ta została wydana po bezpośrednim badaniu Z. S. a jej wnioski były kategoryczne i rzetelnie uzasadnione.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności dowody z dokumentów przeprowadzone w sprawie. Zostały one bowiem sporządzone przez powołane do tego podmioty, w granicach ich kompetencji, zaś żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności. Dodać należy, iż w świetle wyjaśnień samego oskarżonego, który przyznał, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol, uznając za wiarygodne dowody z dokumentacji medycznej oskarżonego Sąd uznał, że nie zachodziła konieczność ustalenia, w jakim stanie nietrzeźwości znajdował się oskarżony poprzez opinię biegłego toksykologa. Ów stan nietrzeźwości oskarżonego został bowiem ustalony przy użyciu odpowiedniego dla tego celu urządzenia tj. Alko – Sensora (k.2 akt sprawy) posiadającego aktualne świadectwo legalizacji (k.3 akt sprawy).

Z. S. swoim zachowaniem z dnia 12 lipca 2014r. polegającym na tym, że w J. będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...) wbrew orzeczonemu: - wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 26 marca 2010 roku sygn. akt

II K 216/10 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat, - wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 listopada 2010 roku sygn. akt II K 653/10 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat, - wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 21 maja 2012r. sygn. akt II K 251/12 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat; wyczerpał znamiona czynu z art. 178a § 4 k.k.

Sąd ustalił, iż oskarżony w dniu 12 lipca 2014 roku kierował samochodem po drogach publicznych – m.in. na ul. (...) w J.. Prowadził zatem pojazd mechaniczny, uczestnicząc w ruchu lądowym. Znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości (w rozumieniu art. 115 § 16 pkt 2 k.k.) gdyż ten stan w chwili zatrzymania wynosił 1,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Oznacza to, iż swoim działaniem Z. S. wypełniał znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k.

Nadto czynu tego Z. S. dopuścił się (będąc wcześniej prawomocnie skazanym za czyny podobne wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze) w czasie obowiązywania go orzeczonych tymi wyrokami zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jego zachowanie należało zatem zakwalifikować z art. 178a § 4 k.k.

Oskarżony jest działającą w normalnej sytuacji motywacyjnej. W czasie czynu nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym możliwości rozpoznania jego znaczenia bądź pokierowania swoim postępowaniem. Można mu zatem przypisać winę. Nadto przypisanego mu czynu dopuścił się z winy umyślnej. Wiedział bowiem, iż kierowanie samochodem po drodze publicznej jest zabronione (gdyż uprzednio wielokrotnie był karany sędownie za takie zachowania). Pomimo tego, wiedząc, iż uprzednio wypił alkohol, chciał kierować pojazdem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości mając świadomość tego, iż narusza tym samym sądowe zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

Z. S. dopuścił się przypisanego mu czynu z art. 178a § 4 k.k. będąc uprzednio skazanym za przestępstwo umyślne podobne (w rozumieniu art. 115 § 3 k.k.) tj. czyn z art. 178 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności. Nadto przypisanego mu czynu z art. 178a § 4 k.k. dopuścił się w dniu 12 lipca 2014r. a zatem w ciągu 5 lat (niespełna 6 miesięcy) po odbyciu ponad 6 miesięcy (od dnia 07.06.2013r. do 13.01.2014r.) kary pozbawienia wolności wymierzonej mu za ów czyn z art. 178 § 1 k.k. Warunek odbycia kary pozbawienia wolności w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. spełnia bowiem także kara tego rodzaju wykonywana w całości lub w części w systemie dozoru elektronicznego (tak wyrok SN z dnia 23 maja 2014r. w sprawie III KK 16/14, za LEX nr 1469141...)

Z tych też względów Sąd ustalił, że przypisanego mu czynu z art. 178 § 4 k.k. Z. S. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k.

Tym samym Z. S. swoim zachowaniem z dnia 12 lipca 2014r. wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Przy ustalaniu stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu Sąd wziął pod uwagę okoliczności jego popełnienia. Oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, który kilkakrotnie (pięciokrotnie) przekraczał granicę stanu nietrzeźwości określoną w kodeksie karnym (art. 115 § 16 pkt 2 k.k.). Nadto jechał drogą publiczną w godzinach popołudniowych (tj. około godz.17.00), kiedy to natężenie ruchu jest duże. Sąd nie przeoczył, że oskarżony kierował tym samochodem, by dojechać do sklepu celem zakupu alkoholu do dalszej konsumpcji – toteż nie miał żadnej ważnej potrzeby do poruszania się samochodem. Tym samym Sąd ocenił, że stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu był nie tylko znaczny ale bardzo duży.

Sąd nie dopatrywał się szczególnych okoliczności łagodzących wpływających na wymiar kary oskarżonego. Jako szczególną okoliczność obciążającą Sąd uznał jego uprzednią wielokrotną karalność za przestępstwa podobne, na kary pozbawienia wolności (w zakresie w jakim nie wpływały na kwalifikację prawną jego czynu).

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. kara dwóch lat pozbawienia wolności jest adekwatna do jego winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Kara ta powinna

spełniać swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej, uzmysławiając oskarżonemu nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem. Sąd nie mógł przeoczyć, iż dotychczas stosowane wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia okazały się nieskuteczne dla powstrzymania oskarżonego przed popełnianiem podobnych przestępstw i stwarzaniem przez niego zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji, zwłaszcza dla mieszkańców J.. Zdaniem Sądu, orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności w tym wymiarze powinna również spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej, wskazując, że popełnienie przestępstwa musi pociągnąć za sobą odpowiedzialność karnoprawną.

Sąd uznał, że dla osiągnięcia zakładanych celów kary konieczna jest izolacja oskarżanego od społeczeństwa. W ocenie Sądu nie istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca stosownie do art. 69 § 1 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 12 lipca 2014 r. zawiesić wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Oskarżony był bowiem uprzednio wielokrotnie karany sędownie przestępstwa podobne, w tym na kary pozbawienia wolności. Nie istniały zatem wobec niego szczególne przesłanki umożliwiające warunkowe zawieszenie wykonania kary o jakich stanowi art. 69 § 4 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 12 lipca 2014 r.

Zważywszy, że oskarżony w czasie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, był w stanie nietrzeźwości, Sąd zobligowany był na podstawie przepisu art. 42 § 2 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 12 lipca 2014 r. orzec wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W ocenie Sądu dziesięcioletni okres tegoż zakazu jest współmierny do społecznej szkodliwości tego czynu w tym spowodowanemu przez oskarżonego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu. Zważywszy, iż w dacie czynu oskarżonego obowiązywała inna ustawa niż w dacie orzekania, Sąd zastosował ustawę poprzednio obowiązującą tj. Ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 12 lipca 2014 r. w oparciu o przepis art. 4 § 1 k.k. Stosownie do treści art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Stosując ustawę obowiązującą poprzednio (w dacie czynu oskarżonego) Sąd miał na względzie, iż art. 42 § 3 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (w brzmieniu obowiązującym po dniu 18 maja 2015 r.) przewidywał za czyn przypisany oskarżonemu z art. 178a § 4 k.k., popełniony ponownie, orzeczenie środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Z tych też względów Sąd uznał, że zastosowanie wobec Z. S. ustawy poprzednio obowiązującej (nie nowej) było dla tego oskarżonego względniejsze (korzystniejsze).

Na podstawie art. 63 § 1 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 12 lipca 2014 r. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył mu okres jego zatrzymania w dniu 12 lipca 2014 r.

Stosownie do treści art. 29 ust 1 ustawy Prawo o adwokaturze koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Tym samym Sąd zasądził Skarbu Państwa na rzecz adw. rzecz adw. R. D.-S. kwotę 936 zł netto oraz kwotę 215,28 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 1151,28 zł brutto oraz kwotę 26,74 zł. stanowiącą zwrot kosztów dojazdu adwokata do J. w dniu 11 maja 2015r. celem uczestniczenia w przesłuchaniu świadka A. S. (art.618 § 2 k.p.k. w zw. z art.618 § 1 pkt 11 k.p.k.). W ocenie Sądu były to bowiem niezbędne wydatki poniesione przez obrońcę oskarżonego w związku z pomocą prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu.

Oskarżony nie stałych dochodów. Mając zatem na uwadze sytuację majątkową oskarżonego należało na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnić go od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym opłaty. Uiszczenie tychże kosztów, w ocenie Sądu byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.